

ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ ΕΙΣ ΠΟΛΕΜΟΝ

(Ἐκ τῆς ΦΡΟΣΥΝΗΣ)

Μελοδ. Willst du, Hector, τῶν Ræuber τοῦ Schiller

Κλαῦσε, κλαῦσε, φίλη ἐρασμία.

Ὅρκος μέγας τὰς ψυχάς μας δένει·
πλὴν μακράν σου ἡ ἐλευθερία
εἰς χοροὺς ἀγρίους μέ πηγαίνει.

Ἡ πατρίς με κράζ' ἡ σεβασμία.

Φρικτὴ ὥρα χωρισμοῦ προσμένει.

— «Καὶ τί εἶμ' ἐγὼ ἀφοῦ μ' ἀφήσης;

Ὅ,τ' ἡ γῆ χωρὶς στολῆς ἀνθέων,
ὅ,τ' εἰς νέφη σκοτισθεῖσα δύσις,
ἢ ὁ ῥύαξ ὁ εἰς πέτρας κλαίων.

Ἄμα φύγης, ἀποθνήσκω πλέον.

Κἂν ἐν δάκρυ δι' ἐμέ θά χύσης;»

— Ἐχ' ὑγείαν· φεύγω, σὲ ἀφίνω.

Εἰς ζοφῶδες προσκαλοῦμαι μέρος,
ὅπου παύουν δάκρυα καὶ ἔρως.

Τὸ πικρὸν τῆς λήθης κῦμα πίνω.

Πολεμῶν θά πέσω ἐλευθέρως,

πλὴν πιστὸς ὡς τέλους θά σοὶ μείνω.

